

Для цього вони повинні вміти працювати з усіма видами документної інформації, знати особливості автоматизованих систем діловодства й документообігу, новітні засоби оргтехніки, особливості уніфікації й галузевої стандартизації документно-інформаційної сфери.

Таким чином, збагачення терміносистеми документознавства у прикладному сенсі стало свідченням стрімкого розвитку діловодства. Входження у науковий обіг термінів "документаційне забезпечення управління", "керування (управління) документацією"/ "керування документаційними процесами" стало ознакою часу. Так склалося завдяки, по-перше, зростання ролі практичної сфери роботи з документами у суспільстві, по-друге, удосконалення інформаційних технологій продукування, розповсюдження, використання та збереження інформації, а, по-третє, освоєння відповідного зарубіжного досвіду.

Список використаних джерел

1. Бездрабко В.В. Діловодство – документаційне забезпечення управління – керування документаційними процесами: термінологічні межі та розмежування/ В.В. Бездрабко// Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв. – К., 2010.– С. 117-121

2. Сошинська Я. Правові аспекти бібліотечно-інформаційної діяльності в електронному середовищі // Бібліотечна планета (укр.).- 2003.- № 2.- С.7-10

Ольга КРАМАР

Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Августин Р.Р.)

ВДОСКОНАЛЕННЯ ІНСТИТУЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ БЛАГОУСТРОЮ МІСТА

Виконання органами місцевого самоврядування покладених на них управлінських функцій вимагає забезпечення розвитку інституційного забезпечення на муніципальному рівні, що обумовлює необхідність усебічного дослідження та вдосконалення інститутів, які існували раніше і які в сучасних умовах отримали новий зміст.

Житлово-комунальне господарство є важливою частиною міського господарства, що забезпечує функціонування житлового фонду та його утримання в належному стані. Впродовж тривалого часу житлове господарство залишалося однією з найпроблемніших сфер народного господарства України. Недостатні обсяги фінансування, недосконалі механізми організації господарських процесів у житловій сфері та відсутність явного прогресу в запровадженні сучасних ефективних форм утримання й управління житловим фондом призвели до катастрофічних

наслідків. Зanedбаність значної частини житлового фонду та більшості комунальних мереж стала майже критичною.

Впродовж десятиліть у житлово-комунальній сфері панували екстенсивні підходи та адміністративні методи господарювання, які були наслідком жорстко централізованого управління в державі. Житлово-комунальне господарство є найбільш технічно відсталою галуззю економіки з багатьма проблемами, котрі обумовлені рядом обставин: неефективною системою управління, високими витратами, пов'язаними з наданням житлових і комунальних послуг, нерозвиненістю конкурентного середовища, хронічними неплатежами. Матеріальна база галузі, що завжди розвивалася на основі залишкового принципу ресурсного забезпечення, знаходилася в незадовільному стані в усі часи, але найбільш помітно деградує в останні роки, незважаючи на те, що на житлово-комунальне господарство витрачається значна частка видатків місцевих бюджетів.

Удосконалення інституційного забезпечення управління в сфері житлово-комунального господарства - це формування нових організаційно-правових форм, зміна економічних відносин, перетворення законодавчої та нормативної бази, технічне переоснащення та модернізація з метою підвищення ефективності та надійності функціонування господарського комплексу, спрямованого на задоволення потреб населення у житлово-комунальних послугах, підвищення їх рівня і якості відповідно до встановлених нормативів і національних стандартів.

Від ефективності управління житлово-комунальним господарством міста значною мірою залежить оцінка результатів господарської діяльності місцевої влади, так і державної влади в цілому, оскільки воно стосується інтересів усього населення.

Враховуючи важливість нормального функціонування житлово-комунального господарства, вплив на соціальну сферу, галузь потребує кардинальних змін, що мають передбачати насамперед реформування та нову структурну побудову яка б поєднувала на практиці провідний досвід зарубіжних країн, основні принципи програмно-цільового підходу до управління та надбання науково-обґрунтованих моделей управління.

Реформування житлово-комунального господарства на сьогоднішній день є одним з найбільш актуальних завдань, що має бути законодавчо, організаційно та економічно забезпечене на усіх рівнях.

Доцільність вивчення даної проблематики полягає у необхідності визначення механізмів реалізації державних цільових програм реформування та розвитку житлово-комунального господарства, які потребують удосконалення інституційного забезпечення ефективного управління галуззю на місцевому рівні.

Теоретичні та прикладні проблеми сфери житлово-комунального господарства досліджені у наукових працях вчених галузі економіки та

управління В.М. Амитана, О.М. Білянського, С.В. Богачева, О.В. Димченко, А. Завади, В.М. Кірюшина, А.Ю.Кучеренко, Ю.М. Манцевича, Н.І. Олійник, В.В. Рибака. Змістовному аналізу інституту місцевого самоврядування сприяють дослідження у галузі науки державного управління Р.Р. Августина, А.Ю. Васиної, О.П. Дудкіної, А.Ф.Мельник, Г.Л. Монастирського. У більшості робіт, написаних з проблем поліпшення діяльності у сфері житлово-комунального господарства, вказується, що провідну роль у цих процесах повинні відігравати органи місцевого самоврядування. Разом із цим, умови нестабільного зовнішнього середовища вимагають подальшого удосконалення інституційного забезпечення управлінської діяльності державних організацій, для забезпечення належного виконання покладених на них державою функцій і завдань.

Впровадження економічної реформи в Україні потребує включення житлово-комунальних підприємств у процеси конкуренції, забезпечення рентабельності, застосування ефективних методів сучасного менеджменту і маркетингу, відповідного правового та адміністративного забезпечення. Процес реформ також залежить від наявності належної правової бази, заходів щодо стимулювання ринкових відносин на загальнодержавному й регіональному рівнях, реального захисту прав населення і житлово-комунальних підприємств. В Україні до цього часу не проведена ефективна правова й адміністративна реформа, не встановлені оптимальні розміри податків, не впроваджена муніципальна реформа в містах. І виникає риторичне питання – чи житлово-комунальне господарство в змозі провести адекватні реформи раніше, ніж це буде зроблено в інших секторах державного устрою регулювання? Але і чекати змін зовні – не краща позиція. Необхідно діяти, враховуючи сучасний стан галузі, науково-технічні досягнення та набутий вітчизняний і світовий досвід. За умов інтеграції різноманітних систем житлово-комунального комплексу в єдиний ринковий механізм.

Список використаних джерел

1. Августин Р.Р. Механізми побудови публічної влади територіальних громад / Р.Р.Августин // Матеріали круглого столу «Публічна служба в Україні: проблеми та перспективи розвитку». – Тернопіль, 2008 – С.5-7.

2. Клебанова Т. С.. Оцінка, аналіз і попередження кризового стану підприємств житлово-комунального господарства [Текст]: монографія / Т. С. Клебанова, О. В. Димченко, О. О. Рудаченко; Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. - Харків : ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2016. - 193с.

3. Костін Ю Д. Житлово-комунальне господарство [Текст]: монографія / Ю.Д.Костін ; Харків. нац. ун-т радіоелектроніки. - Харків: ХНУРЕ, 2015. - 255с